

Middernachtsmeisjes

Van Jonas Moström verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Dodelijk dichtbij
Dominomoord

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Jonas Moström

Middernachtsmeisjes

Vertaald uit het Zweeds door
Tineke Jorissen-Wedzinga
en Marit Kramer

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6123 4

© 2016 Jonas Moström

by agreement with Grand Agency

© 2023 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,
Amsterdam en Tineke Jorissen-Wedzinga en Marit Kramer

Oorspronkelijke titel *Midnattsflickor*

Oorspronkelijke uitgever Lind & Co

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Mark Owen/Arcangel Images

Foto auteur © Thron Ullberg

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

OVER DE PERSONAGES

Nathalie Svensson, vijfenveertig jaar, is chef-arts in de psychiatrie in het ziekenhuis van Uppsala. Ze is de voornaamste expert van Scandinavië op het gebied van psychopathie en lid van de daderprofielgroep, de DPG, van de rijksrecherche die in het hele land de plaatselijke politie helpt bij het oplossen van grove geweldsmisdrijven. Nathalie is recent gescheiden van advocaat Håkan Svensson. Samen hebben ze zoon Gabriel, acht jaar, en dochter Tea, zes jaar.

Sonja Nilson, zevenenzestig jaar. Nathalies wijn- en martini-drinkende moeder. Als ze niet fotografeert, wijdt ze zich graag met haar vriendinnen van de Lions Club aan diverse liefdadigheidsprojecten.

Victor Nilson. Nathalies vader. Om het leven gekomen in *Dodelijk dichtbij*, het eerste boek in deze reeks.

Estelle Ekman, drieënveertig jaar. Nathalies jongere zus. Verliet de familie negen jaar geleden op stel en sprong om naar Sundsvall te verhuizen. Ok-verpleegkundige.

Ingemar Granstam, tweeënzestig jaar. Hoofd van de DPG. Een logge Norrlander die 'de walrus' wordt genoemd vanwege zijn postuur, zijn indrukwekkende snor en zijn onwankelbare rechtvaardigheidsgevoel.

Tim Walter, tweeëntwintig jaar. Het jongste lid van de DPG. Computernerd die tabellen en verhoorprotocollen met gemak uit

zijn hoofd oplepelt, maar moeite heeft met menselijk contact.

Angelica Hübinette, vijfenvijftig jaar. De starre maar bekwame forensisch arts van de groep, altijd in het zwart gekleed. Wordt eerder geraakt door kostuumdrama's en romantische komedies dan door lijkschouwingen.

Louise af Croneborg. Nathalies beste vriendin, die ze leerde kennen tijdens haar studie geneeskunde in Uppsala. Louise runt een kliniek voor plastische chirurgie aan Strandvägen in Stockholm. Was vroeger getrouwd met hoofdinspecteur Frank Hammar.

Josefine 'Jossan' Lundström en Cecilia Eriksson. Nathalies vriendinnen in Uppsala. Josefine is kapster en moeder van vijf, Cecilia een gescheiden lerares en vroegere buurvrouw van Nathalie. Ze zingen alle drie in het Ekebykoor onder het motto 'als je maar lol hebt'.

Hoofdinspecteur Johan Axberg, veertig jaar, teamleider Opsporing bij de politie van Sundsvall. Woont samen met televisiejournaliste Carolina Lind, zevenendertig jaar. Samen hebben ze zoon Alfred, achttien maanden.

Chef-arts Erik Jensen, veertig jaar. Johans enige goede vriend. Onlangs gescheiden van Sara Jensen, een huisvrouw die succesvol schrijfster werd en een relatie begon met haar literair agent, José Rodriguez. Erik en Sara hebben samen twee dochters, Sanna van acht en Erika van tien.

Rosine Axberg, achtentachtig jaar. Johans grootmoeder op het eilandje Frösön bij Östersund, bij wie hij opgroeide vanaf zijn twaalfde, toen zijn ouders bij een auto-ongeluk om het leven kwamen.

Proloog

UPPSALA,
DINSDAG 6 MEI

Er is iets mis met het slot. Hij voelt het op het moment dat hij de sleutel erin duwt. Het gaat heel moeizaam en stroef; dit heeft hij in zijn vierendertigjarige loopbaan als huismeester nog niet eerder meegemaakt. Is er ingebroken? Wist iemand dat het alarm het niet deed? Maar waarom zouden ze de deur dan weer op slot hebben gedaan?

Hij weet met grote moeite de sleutel om te draaien, hoort het slot klikken en aarzelt. Moet hij de politie bellen? Nee, de deur zat hoe dan ook op slot en niemand zal huismeester Rådnam ervan kunnen beschuldigen dat hij onnodig onrust zaait. Zeker niet op de laatste dag voor zijn pensionering. Vermoedelijk is het gewoon weer zo'n kwajongensstreek. Een of andere puistenkop die met het slot heeft zitten rotzooien om indruk te maken op zijn eveneens puisterige vrienden. Drie weken geleden nog had een van de bendes die het centrum teisteren graffiti op de deur gespoten. Hoe kon je in godsnaam op het idee komen het Gustavianum moedwillig te vernielen – het oudste en mooiste gebouw van de universiteit?

Achter hem slaat de domkerk haar acht slagen. Stipt als altijd, denkt hij, en hij maakt de deur open. De scharnieren piepen en hij besluit ze een drupje olie te geven voor hij naar huis gaat, dat is het laatste wat hij zal doen.

Hij schakelt de dagverlichting bij de ingang in. Alles ziet er net

zo uit als anders. De glazen deuren naar het kantoor en de museumwinkel zijn gesloten en de alarmlichtjes voor het systeem binnen branden. Daarbinnen is in elk geval niemand geweest. De trappen aan weerszijden van de grote, bolvormige vonkbrug, die van de chef precies daar moet staan, zijn verlaten. Het ochtendzonnetje schildert gele rechthoeken op de witgekalkte muren. Het wordt een mooie dag.

Nadat hij de kluisjes en de toiletten heeft gecontroleerd, keert hij terug naar de ingang. In de bol van de vonkbrug ziet hij het spiegelbeeld van zijn verwrongen trekken en neemt de linkertrap.

Zijn knieën beginnen al pijn te doen als hij halverwege is. Artrrose, heeft de dokter gezegd. Hij heeft het advies gekregen om een paar kilo af te vallen, naar fysiotherapie te gaan en steunzolen aan te laten meten. Tja, denkt hij, ik zal het toch zelf moeten doen. Morgen begint hij met zwemmen, hoewel hij er een hekel aan heeft zich in zwembroek te vertonen. Maar nood breekt wet en tijdens de elandjacht in het najaar moet hij in vorm zijn. Bovendien gaat het werk in zijn volkstuin ook niet vanzelf. Dit wordt de eerste zomer dat hij daar elke dag kan zijn.

Op de eerste verdieping checkt hij de alarmcentrale. Het deelalarm van de entreedeur en de ramen staat uit. Toen hij het alarm de vorige avond wilde inschakelen, was er kortsluiting in het kastje ontstaan, en omdat zo'n kastje bij het beveiligingsbedrijf niet op voorraad was, zou het pas vandaag worden gerepareerd. Een kapot onderdeel vervangen door een reserveonderdeel, denkt hij, en hij herinnert zich de beschrijving van de arts hoe knieprothesen worden geplaatst. Maar zo erg zal het voor hem toch niet hoeven worden?

De overige alarmen werken perfect en hij is gerustgesteld. Het kapotte slot is de enige schade die een eventuele inbreker heeft veroorzaakt. Alles van waarde is te vinden in het kantoor, de museumwinkel en de vitrines. Hij maakt een ronde door de zaal met de twee mummies en doet de verlichting aan. Hij herinnert zich dat er

vandaag drie schoolklassen op bezoek komen. Daar kijkt hij naar uit. Er is niets leukers dan de fascinatie van de kinderen voor de mummies en het Augsburgse rariteitenkabinet.

Met een glimlach op zijn lippen neemt hij de trap naar de tweede verdieping. Hij herhaalt de procedure in de oude bibliotheek en de zaal met de kunstverzameling. Elk voorwerp, elke schaduw en elke krakende vloerstrook kent hij als zijn broekzak.

De laatste keer dat ik het museum wakker maak voor een nieuwe dag, denkt hij met een sentimentaliteit die hij zelden ervaart.

In de zaal met de tentoonstelling over het grafveld van Valsgårde loopt hij uit gewoonte de verhoging met de dikke glazen ruiten op, met daaronder de archeologische vondsten uit de bootgraven van de Vikingen. Hij vindt het heerlijk om zijn schoenen te zien wandelen over deze voorwerpen die duizenden jaren ouder zijn dan hijzelf. Vijfenzestig is niets daarmee vergeleken. Hij is nog maar een kind, zoals zijn moeder altijd zei tot ze drie jaar geleden overleed.

Nu moet hij alleen het anatomisch theater nog controleren. Daarna gaat hij naar beneden om koffie te zetten. Hij weet dat zijn chef op gebak en koffiebroodjes zal trakteren. Ook al houdt hij niet van al die aandacht, hij is toch blij met het gebaar.

Je hoeft niet altijd zelf de slingers op te hangen, denkt hij met een glimlach.

Met zijn hand als steun tegen de muur loopt hij de smalle wenteltrap op. Zoals gewoonlijk kraakt die onder zijn gewicht. Vieren-twintig treden, hij telt ze altijd om niet aan de pijn in zijn knie te hoeven denken. Geroutineerd vist hij de sleutelbos uit zijn zak en maakt de knoestige houten deur open.

Op het moment dat hij hem openschuift, ziet hij dat er iets niet pluis is.

Een zwarte schoenzool en een blote voet. Er ligt iemand op de ontleedtafel.

Haalt iemand een geintje met me uit? Een practical joke omdat het mijn laatste dag is?

Zijn ogen glijden over de achthoekige tribunes. Er is niemand te zien. Ervan overtuigd dat het een grap is, komt hij dichterbij.

Het is een jonge vrouw. Ze ligt doodstil en staart met een lege blik omhoog naar het plafond. Haar blonde haar ligt als een gloria om haar hoofd. Haar broek en slipje zijn tot haar knieën omlaaggetrokken en haar huid is wit als sneeuw.

Het bloed zakt naar zijn benen. Hij begint te wankelen, grijpt de lage afscheiding om de ontleedtafel beet.

Zijn gedachten duizelen.

Een blauwe streep onder haar blote hiel. Paarse vlekken in haar hals.

De ruimte draait rond. Hij hapt naar adem, maar zijn keel snoert dicht.

Hij wendt zich af en zijn maag draait zich spontaan om.

UPPSALA,
WOENSDAG 7 MEI

Nathalie Svensson deed haar ogen open en was meteen klaarwaker. Haar hart bonkte in haar keel en haar nachthemd plakte tegen haar huid, maar ze had het ook koud. Een nachtmerrie van beelden en stemmen ging er op een draf vandoor.

Het was niet moeilijk te gissen waar haar boze droom over ging – ze had de laatste week meer nare dingen meegemaakt dan in haar hele leven tot nu toe. De waarheid over de tien jaar oude moord op Adam, de liefde van haar leven. De brute dood van Victor, haar vader. Het hernieuwde contact met haar jongere zus Estelle en de vraag of zij betrokken was bij de moorden in Sundsvall. Bovendien kreeg ze al pijn in haar buik bij de gedachten aan de laatste afspraak bij jeugdzorg vandaag, waar de voogdijzaak zou worden beslist. En alsof dat nog niet genoeg was, zou ze samen met de DPG, de daderprofielgroep van de rijksrecherche, deelnemen aan de jacht op een serieverkrachter die sinds afgelopen maandag ook een moordenaar was.

De zon piepte langs de randen van het donkerblauwe rolgordijn. De vogeltjes kwetterden buiten voor het raam alsof het de eerste dag van de Schepping was. Het contrast met hoe zij zich voelde kon niet groter. Ze ging overeind zitten en checkte haar mobiel op het nachtkastje.

5.59 uur.

Ze had de wekker op zes uur gezet. Dat ze een minuut voordat hij afliep wakker werd, gaf aan hoe opgejaagd ze was. Normaal gesproken was ze geen ochtendmens en kon ze gerust twee, drie keer op SNOOZE drukken, zeker als ze – zoals nu – de wekker gezet had, zodat ze genoeg tijd had voor haar lange hardloopronde.

Ze stond op, rekte zich uit en wierp een blik in de spiegel op de kastdeur. Haar donkerbruine krullen hingen over haar schouders en de punten waren gespleten. Ze zag in dat ze naar de kapper moest. In het blauwachtige halfdonker zagen haar bovenarmen, buik en heupen er met hun zachte rondingen prima uit, ook al waren goed eten en beweging er de laatste dagen bij ingeschoten. Ze herinnerde zich de opmerking van Johan Axberg over dat ze op televisiekok Leila leek. Nathalie vroeg zich af wat hij zou zeggen als hij haar nu zou zien – zonder make-up en met een vale, glimmende huid en dikke ogen.

Voorzichtig sloop ze naar de kamer van Gabriel. Hij had – zoals gewoonlijk – zijn dekbed van zich af geschopt. Armen en benen lagen als van een trekpop alle kanten op. Ze had vaak het idee dat zijn ADHD hem ook volgde in zijn dromen, maar nu was hij tot haar opluchting diep in slaap. Ze legde het dekbed over hem heen en ging naar Tea. Haar zesjarige vroegrijpe prinsesje lag op haar rug met haar armen langs haar lichaam. Dekbed en kussen zagen er nog net zo strakgetrokken uit als toen ze in slaap was gevallen. Haar donkere vlecht lag vredig over haar linkerschouder. Tea ademde zo zachtjes dat Nathalie haar hand op haar borstkas moest leggen om te constateren dat die inderdaad op en neer ging.

Ze verzekerde zich ervan dat de mobiele telefoons van de kinderen waren opgeladen voordat ze naar beneden ging. De kinderen werden meestal niet wakker voor zij terugkwam en ze wisten dat zij nooit verder dan twintig minuten weg was.

Ze waste haar gezicht met koud water, deed haar haar in een staart en poetste de nacht uit haar mond. In de hal trok ze haar neongroene hardloopkleding aan, bevestigde de stappenteller aan

haar been en strikte haar veters. Het onaangename gevoel van haar droom bleef hangen, maar werd vervangen door een ander, concreter iets. De realiteit waaruit ze niet wakker kon worden.

Toen ze buitenkwam, begreep ze de levendige symfonie van de vogels. Er was geen wolkje aan de hemel en ze moest haar ogen even dichtknijpen om te wennen aan het felle zonlicht. Het Mälarmeer was spiegelglad en glom als een zilveren presenteerblaadje tussen de stranden van het Ekolnmeer. De masten van de boten bij Skarholmen lagen doodstil als op een schilderij. De enige beweging die ze zag waren de pimpelmeesjes en de musjes die heen en weer fladderden tussen de voedertafel en de ontlukende berk waar ze samen met de kinderen vetbollen in had opgehangen. Ze besloot niet naar de playlist met Engelse boybands te luisteren of naar de liederen die ze met het Ekebykoor ging zingen. Vandaag wilde ze het voorjaar en haar eigen hartslag horen terwijl ze de onrust uit haar lijf rende.

Ze deed de voordeur op slot. Ook al hoorde ze dat de tong in het slot gleed, ze moest toch aan de deur voelen. Toen ze langs de brievenbus liep, startte ze de stopwatch op haar mobiel en besloot ze haar persoonlijk record te verbeteren. Dat dacht ze elke keer als ze ging hardlopen, zowel tijdens de ronde thuis in Kungshamn ten zuiden van Uppsala als wanneer ze rond Djurgården jogde na haar datingnachten in Stockholm – maar vandaag was het meer uit gewoonte dan dat ze het wilde.

Zoals gewoonlijk waren de eerste stappen het zwaarst. Toen ze het stuk bos honderd meter van haar huis bereikte, waren haar gewrichten soepel geworden en had het bloed haar spieren hardhandig tot leven gewekt.

Haar gedachten gingen naar de zaak waarover inspecteur Ingemar Granstam haar de vorige avond had gebeld. In de loop van twee etmalen waren er twee studentes van de universiteit op brute wijze in het centrum van Uppsala verkracht. De eerste overval had plaatsgevonden op 30 april – Walpurgisnacht, dé studentenfeest-

dag van het jaar – voor het slot van Uppsala, de tweede achter de universiteitsbibliotheek, genaamd Carolina Rediviva. Beide overvallen hadden plaatsgevonden rond middernacht, beide studentes waren blond met blauwe ogen. De dader had de jonge vrouwen van achteren aangevallen en ze tijdens de verkrachting geprobeerd te wurgen, vervolgens was hij er op de fiets vandoor gegaan. Normaal gesproken was dat geen zaak voor de daderprofielgroep, maar nu er nog een blonde studente was aangetroffen, verkracht en gewurgd op het podium van het anatomisch theater in het Gustavianum, was de DPG ingeschakeld.

Nathalie had aanvankelijk getwijfeld toen Granstam haar om hulp had gevraagd. Ze had haar handen al vol aan de voogdijzaak en het conflict met haar moeder Sonja over de begrafenis van haar vader. Morgen moest ze trouwens een lange lezing geven in de aula van de universiteit, en vrijdag zouden Estelle en de kinderen komen. Nathalie was van plan geweest in haar vrije week leuke dingen te ondernemen met Gabriel en Tea, wat in huis te rommelen en een poging te doen om de achterstand in haar huidige onderzoek wat weg te werken.

Maar Granstam had een dringend beroep op haar gedaan. En toen Nathalie hoorde dat het derde slachtoffer Hanna was, de dochter van haar vriendin Cecilia, had ze ja gezegd. Nathalie was de voornaamste expert van Scandinavië op het gebied van serieverkrachters en ze zou Cecilia niet in de ogen kunnen kijken als ze niet op Granstams verzoek inging.

De afspraak bij jeugdzorg was om halfnegen en om tien uur zou de DPG op het politiebureau bij elkaar komen. Ze verhoogde haar tempo. Het melkzuur in haar benen kwam omhoog toen ze het heuveltje op rende op het punt waar het bos eindigde en overging in een bebouwde akker. Ze volgde het pad dat tussen de akker en het Ekoln liep, zag haar reflectie in het spiegelgladde water. De beelden van Hanna kwamen haar in het tempo van haar passen voor de geest.

De jonge, mooie Hanna, net zo sprankelend en vrolijk als de lente op deze ochtend. Toen Granstam had verteld dat zij de gewurgde vrouw in het Gustavianum was, was er iets in haar stukgegaan.

Cecilia en Hanna. Ze leken als twee druppels water op elkaar, zowel qua uiterlijk als qua manier van doen, en hadden zo'n hechte band dat Nathalie alleen maar kon hopen dat ze die ook met Gabriel en Tea zou hebben als die in de puberteit kwamen. Nathalie had Cecilia leren kennen in het Ekebykoor. Cecilia woonde drie blokken verwijderd van het vrijstaande huis in Kåbo, waar Håkan na de scheiding was blijven wonen, en ze waren vaak samen naar de repetities gereden.

Nadat Cecilia het afschuwelijke bericht had ontvangen, had Nathalie haar zo goed mogelijk geprobeerd te steunen. Ze had gepraat, geluisterd en zich ingehouden troostende woorden te zeggen. Vanavond zou ze met eten naar Cecilia toe gaan en daar blijven slapen. Cecilia was alleenstaand na haar scheiding en Hanna was haar enige dochter.

Hanna was op school een jongensmeisje geweest dat was uitgegroeid tot een mooie jonge vrouw. Ze had hen vaak begeleid tijdens de koorrepetities en ze was een van Nathalies studenten geweest tijdens de eerste collegeperiode van haar studie geneeskunde. Afgelopen kerst had Hanna zelfs nog opgepast op Tea en Gabriel.

Het was niet te bevatten dat ze er niet meer was. De tranen brandden achter haar oogleden en Nathalie liet ze de vrije loop terwijl ze haar tempo opvoerde.

Toen ze bij de bocht bij de schuur van de Gustavssons kwam, tilde haar mobiel in haar zak. Haar eerste gedachte was dat Gabriel of Tea wakker was geworden. Terwijl ze aan het hannesen was met de rits hoorde ze een hond blaffen, drie keer kort en daarna stilte. Ze meende dat het geluid uit de richting van haar huis kwam en ze keek op over de akker naar het bos en het water.

Er was geen levende ziel te bekennen. Er woonden geen hon-

den in de buurt. Ze vroeg zich af hoe het beest daar terecht was gekomen.

Of had ze het verkeerd gehoord?

Hij gaat overeind zitten. Er gaat iets vreselijks gebeuren, dat voelt hij duidelijk. Waardoor is hij wakker geworden? Het geluid hangt nog als een trilling in de donkere kamer. Hij zit helemaal te beven. Met zijn vingers voelt hij in zijn bed en aan zijn broek. Hij is droog, maar dat maakt hem niet rustiger.

Alles wat hij hoort, is zijn hart dat tekeergaat in zijn borst. Er valt een blauwwit licht door het raam naar binnen. Sneeuwvlokken groot als watjes vallen recht omlaag, alsof ze aan draadjes geregend zijn. Hij dreunt een van de rijmpjes op waarmee mama hem altijd weet te kalmeren. Ze heeft nog geen nieuw rolgordijn gekocht en een adventskandelaar komt er dit jaar blijkbaar ook niet.

Hij mompelt het rijmpje nog een keer. De contouren van het bureau en van zijn speelgoed tekenen zich af. Alles ziet eruit als anders, maar hij is nog steeds bang.

Was het mama die gilde? Hij balt zijn vuisten rond het dekbed, hoopt dat hij het zich heeft verbeeld.

Zijn pyjama met Klaas Vaak is klam van het zweet en er zit een chocolademelkvlek op de linkermouw. Hij weet nog dat mama na de avondkoffie was vertrokken en had gezegd dat hij een grote jongen moest zijn en zelf naar bed moest gaan. Als hij dat deed, zou hij met Kerstmis misschien nieuwe schaatsen krijgen.

Hij moet naar mama toe, hoewel dat niet mag. Stel dat ze dan weer zo boos wordt?

Als hij zijn voeten op het koude zeil zet, hoort hij haar kreunen. Op trillende benen loopt hij naar de hal. Hij durft het licht niet aan te doen. Hij kan toch wel genoeg zien. De sneeuw ligt in grote, opgewaaide hopen tegen de ramen en reflecteert het licht van de straatlantaarns.

De gang wordt donker als hij dichterbij haar slaapkamer komt. Drie stappen daarvandaan hoort hij weer gekerm. Hij blijft staan en doet zijn handen voor zijn oren. Het gekreun wordt gedempt, maar hij hoort het nog steeds.

Hij bijt op zijn lip en loopt naar de deur. Voelt aan de deurkruk. Die is ijskoud.

‘Mama, mama, hallo?’

Zijn stem is iel en zwak. Het klinkt nog steeds of iemand haar pijn doet. Hij roept nog eens, harder dit keer. Geen reactie. Voorzichtig drukt hij de deurkruk omlaag. De deur zit op slot.

Hij haalt diep adem om te gaan gillen, maar er komt alleen een snik. De vreselijke geluiden worden steeds harder.

Met tranen in zijn ogen loopt hij snel terug naar zijn kamer. Hij dreunt telkens het rijmpje weer op.

Als hij het dekbed over zijn hoofd trekt, neemt hij een besluit.

Ooit zal hij op een dag die deur openmaken.

Haar mobiel bleef maar tegen haar bovenarm trillen en ze werd steeds ongeruster, hoewel ze wist dat ze overdreef. De angst die ze voelde toen ze gestalkt werd, kwam soms weer terug en dan werkten haar blokkeringstechnieken niet.

Opeens bedacht ze dat ze was vergeten te checken of de terrasdeur op slot zat. Ze herinnerde zich dat Gabriel de vorige avond naar buiten was gerend om te gaan voetballen toen hij naar bed moest. Ze had hem buiten moeten ophalen – was ze misschien vergeten de deur op slot te doen?

Nee, schei uit, maande ze zichzelf. Met een ruk wist ze de rits open te krijgen en zag ze dat het Sonja was, haar moeder. Die zou vast meteen weer gaan zeuren dat Nathalie mee moest naar de begrafenis van haar vader. Maar wat Victor had gedaan was onvergeeflijk en ze was niet van plan hem te eren met haar aanwezigheid. Ze drukte het gesprek weg.

Toen ze bij het bos kwam, liepen haar benen als uit zichzelf. Het huis zag er nog net zo uit als ze het had achtergelaten en er was geen hond te zien. Toch bleef het gevoel hangen dat ze werd gadeslagen.

De brievenbus was de finish, ze bleef op het grindpad staan en zette haar stopwatch uit. Toen ze zag dat ze haar persoonlijke record op een seconde na had gemist, vloekte ze luid.

Hijgend wachtte ze tot haar hart stopte met bonken alsof het gaten in haar ribben zou slaan. Ze keek om zich heen, naar het water, de velden en de omliggende bosgebieden. Niets. Ze viste de *Upsala Nya Tidning* uit de brievenbus, zag de vette kop die berichtte over de vreugdeloze jacht van de politie op de SERIEVERKRACHTER IN HISTORISCH UPPSALA.

Onder de foto van de verantwoordelijke commissaris van politie, Vincent Schytt, stond een foto van drie studentes die 's avonds niet meer alleen over straat durfden te gaan. Helemaal onderaan de pagina was een artikel over een vrouwelijke militair die training in zelfverdediging gaf.

Toen Nathalie de deur openmaakte, zag ze Hanna weer voor zich. Ook hoorde ze Granstams bezorgde stem: 'Deze dader zal pas stoppen als wij hem pakken.'